

Sygn. akt IX Ka 260/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Bogna Kuczyńska

Sędziowie: SSO Jan Klocek

SSO Alina Bojara (spr.)

Protokolant: sekr.sądowy Katarzyna Komosa

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Andrzeja Hojnowskiego

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2014 roku

sprawy K. S. (1) i K. S. (2)

oskarżonych o przestępstwa z art.278 § 1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego K. S. (1) i prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Jędrzejowie

z dnia 23 grudnia 2013 roku sygn. akt II K 1039/12

I. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchyla punkt III i VIII zaskarżonego wyroku, w części dotyczącej warunkowego zawieszenia wykonania kary oraz kosztów sądowych co do K. S. (2);
2. zmienia punkt II zaskarżonego wyroku w części dotyczącej czynu zarzucanego oskarżonemu K. S. (2) w punkcie 5 aktu oskarżenia oraz punkt IV wyroku w ten sposób, że:
  - a) z opisu czynu przypisanego w punkcie II eliminuje słowa „przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Jędrzejowie sygn. akt II K 808/09 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości”, jako podstawę skazania i wymiaru kary wskazuje przepis art. 178 a § 1 kk, zaś orzeczoną za ten czyn karę pozbawienia wolności łagodzi do 6 (sześciu) miesięcy;
  - b) w punkcie IV słowa „w związku ze skazaniem za czyn z art. 178 a § 4 kk” zastępuje słowami „w związku ze skazaniem za czyn z art. 178 a § 1 kk”, zaś okres zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych ustala na 2 (dwa) lata;
3. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej w stosunku do K. S. (2) kary 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności warunkowo zawiesza temu oskarżonemu, tytułem próby, na okres 3 (trzech) lat;
4. zwalnia oskarżonego K. S. (2) od ponoszenia opłaty za obie instancje.

II. Uchyla zaskarżony wyrok w części obejmującej uniewinnienie oskarżonych K. S. (1) i K. S. (2) od popełnienia czynu z art. 278 § 1 kk (punkt VI zaskarżonego wyroku) i sprawę w tym zakresie przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Jędrzejowie.

III. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

IV. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. B. oraz na rzecz adw. P. B. po 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonych w postępowaniu odwoławczym.

V. Zwalnia obu oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

IX Ka 260/14

UZASADNIENIE

K. S. (1) oskarżony został o to, że:

1. w dniu 21 października 2012 roku w miejscowości B.gm. (...)działając wspólnie i w porozumieniu z K. S. (2)dokonali w celu przywłaszczenia zaboru wyrąbanego drewna sosnowego i dębowego w ilości 4.17 m³ o łącznej wartości 536,37 złotych, działając na szkodę Nadleśnictwa J.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk;

2. w dniu 21 października 2012 roku w miejscowości P. woj. (...) znieważył funkcjonariuszy policji Z. S. (1) i G. D. (1) używając pod ich adresem słów uznanych powszechnie za obelżywe podczas i w związku z wykonywaniem przez nich obowiązków służbowych,

tj. o czyn z art. 226 § 1 kk;

3. w miejscu i czasie jak w punkcie 2 w celu zmuszenia funkcjonariuszy policji Z. S. (1) i G. D. (1) do zaniechania prawnej czynności służbowej polegającej na zatrzymaniu K. S. (2), stosował wobec nich przemoc polegającą na popychaniu, szarpaniu za mundur podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych,

tj. o czyn z art. 224 § 2 kk i art. 222 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

K. S. (2) oskarżony został o to, że:

4. w dniu 21 października 2012 roku w miejscowości B.gm.(...)działając wspólnie i w porozumieniu z K. S. (1)dokonali w celu przywłaszczenia zaboru wyrąbanego drewna sosnowego i dębowego w ilości 4.17 m³ o łącznej wartości 536,37 złotych, działając na szkodę Nadleśnictwa J.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk;

5. w dniu 21 października 2012 roku w miejscowości P.woj. (...)w ruchu lądowym prowadził samochód osobowy marki F. (...)nr rej. (...)będąc w stanie nietrzeźwości, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Jędrzejowie sygn. akt II K 808/09 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości,

tj. o czyn z art. 178a § 4 kk;

6. w dniu 21 października 2012 roku w miejscowości P. woj. (...), znieważył funkcjonariuszy policji Z. S. (1) i G. D. (1) używając pod ich adresem słów uznanych powszechnie za obelżywe podczas i w związku z wykonywaniem przez nich obowiązków służbowych,

tj. o czyn z art. 226 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Jędrzejowie, wyrokiem z dnia 23 grudnia 2013 roku w sprawie II K 1039/12:

I. oskarżonego K. S. (1) uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w punkcie 2 i 3 tj. przestępstw z art. 226 § 1 kk oraz z art. 224 § 2 kk i art. 222 § 1 kk w zw. z art. 11§ 2 kk i za czyn z punktu 2 na podstawie art. 226 § 1 kk i art. 33 § 1 i 2 kk wymierzył mu karę 50 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych, a za czyn opisany w punkcie 3 na podstawie art. 224 § 2 kk w zw. z art. 224 § 1 kk i art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonych K. S. (2) uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w punkcie 5 i 6 tj. przestępstw z art. 178a§ 4 kk i z art. 226 § 1 kk i za czyn opisany w punkcie 5 na podstawie art. 178a § 4 kk wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności a za czyn opisany w punkcie 6 na podstawie art. 226 § 1 kk i art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył mu karę 50 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych;

III. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonych kar pozbawienia wolności wobec obu oskarżonych warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 lata;

IV. na podstawie art. 42 § 2 kk w zw. z art. 43 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego K. S. (2) w związku ze skazaniem za czyn z art. 178a § 4 kk środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat;

V. na podstawie art. 49 § 2 kk orzekł od oskarżonego K. S. (2) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 400 złotych;

VI. oskarżonych K. S. (1) i K. S. (2) uniewinnił od popełnienia czynu opisanego w punkcie 1 tj. przestępstwa z art. 278 § 1 kk i kosztami sądowymi w tej części obciążył Skarb Państwa;

VII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. B. i adw. P. B. tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu kwoty po 797 złotych;

VIII. zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych w niniejszej sprawie.

Apelacje od wyroku Sądu Rejonowego wnieśli prokurator i obrońca oskarżonego K. S. (1).

Prokurator zaskarżył wyrok w części dotyczącej punktu 1 aktu oskarżenia tj. przestępstwa z art. 278 § 1 kk, na niekorzyść obu oskarżonych i zarzucił mu:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mających wpływ na jego treść, a polegający na wyrażeniu przez Sąd I instancji błędnego poglądu, że materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania przygotowawczego i ujawniony na rozprawie nie jest wystarczający do uznania za udowodniony fakt popełnienia przez oskarżonych K. S. (1) i K. S. (2) przestępstwa z art. 278 § 1 kk, jakkolwiek dowody te i okoliczności ocenione we wzajemnym ze sobą powiązaniu, a w szczególności zeznania świadków M. Z. (1), E. B. (1), T. C. (1) oraz protokołu oględzin miejsca zdarzenia i znalezienia drewna prowadzą do przeciwnego wniosku.

Podnosząc powyższy zarzut prokurator wniósł uchylene zaskarżonego wyroku, w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca K. S. (1) zaskarżył wyrok na korzyść tego oskarżonego, w części dotyczącej skazania go za czyny z punktu 2 i 3 aktu oskarżenia i zarzucił:

1. obrazę prawa materialnego tj. art. 11 § 3 kk, przez błędne przyjęcie, iż zachowanie oskarżonego stanowiło dwa czyny zakwalifikowane z art. 226 § 1 kk i art. 224 § 2 kk w sytuacji gdy zachowanie to stanowiło jedno przestępstwo pozostające w zbiegu wskazanych przepisów;

2. mogący mieć wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu przestępstw, w sytuacji gdy nie pozwalał na to ujawniony w sprawie materiał dowodowy, a także przez błędną ocenę stopnia szkodliwości zarzucanego czynu.

Podnosząc takie zarzuty, obrońca oskarżonego wniósł o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów albo zmianę zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania wobec znikomej szkodliwości zarzucanych przestępstw lub uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. W przypadku zaś uwzględnienia tylko zarzutu opisanego w punkcie 1 apelacji, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, że zachowanie oskarżonego stanowiło jedno przestępstwo i wymierzenie znacznie łagodniejszej kary.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Co do apelacji obrońcy oskarżonego K. S. (1):

Apelacja ta, wobec oczywistej bezzasadności podniesionych w niej zarzutów, nie mogła skutkować jej uwzględnieniem.

1. Na wstępie zaznaczyć należy, iż wniesiony przez obrońcę oskarżonego środek odwoławczy, razi przede wszystkim wewnętrzną sprzecznością i niejasnością przedstawionej w nim argumentacji. Co prawda, w uzasadnieniu apelacji obrońca oskarżonego – odnosząc się do treści podniesionych przez siebie zarzutów - wskazuje, iż nie jest możliwym sformułowanie łącznie zarzutu obrazy prawa materialnego i błędu w ustaleniach faktycznych, to jednak w tym przypadku miało to być zasadne bowiem w niniejszej sprawie ustalenia te poczynione zostały prawidłowo (por. sformułowania apelacji o treści „przyjmując za prawidłowo ustalony stan faktyczny”, „akceptując ustalenia Sądu Rejonowego” -k.187). Skoro więc obrońca nie kwestionuje ustaleń faktycznych, to niezrozumiałym jest zarzut podniesiony w punkcie 2 apelacji, podobnie jak dalsza część uzasadnienia środka odwoławczego, w której skarżący koncentruje się na wykazaniu właśnie błędnych ustaleń faktycznych, w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu K. S. (1). Dostrzegając powyższe sprzeczności, obok czego – zdaniem Sądu Odwoławczego – nie można było przejść obojętne, w sytuacji gdy apelacja pochodzi od podmiotu profesjonalnego, wyraźnie jednak zaznaczyć należy, iż z uwagi na kierunek i zakres środka odwoławczego zaskarżony wyrok poddany został ocenie całościowej. Stąd też najpierw zbadano zasadność zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, a następnie wobec jego niepodzielenia – co zostanie niżej opisane – Sąd Odwoławczy ocenił słuszność zarzutu obrazy prawa materialnego.

2. Jeśli chodzi o ustalenia faktyczne będące podstawą przypisania K. S. (1) przestępstw z art. 226 § 1 kk oraz z art. 224 § 2 kk i art. 222 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, to bez wątplenia poczynione zostały one prawidłowo, po dostatecznie wnikliwie przeprowadzonym, w tym zakresie, postępowaniu dowodowym i na podstawie trafnej i rzeczowej oceny zgromadzonych dowodów. Potwierdzeniem tego jest także argumentacja zaprezentowana przez Sąd Orzekający w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, odwołująca się do konkretnych dowodów, będących podstawą takich ustaleń, w tym przede wszystkim zgodnych ze sobą zeznań świadków G. D. (1), Z. S. (1), a także będących logicznym ich uzupełnieniem zeznań K. W.. Wbrew stanowisku skarżącego, nie jest przy tym prawdą, aby materiał dowodowy nie uprawniał do przyjęcia, iż oskarżony dopuścił się czynu z art. 222 § 1 kk i art. 224 § 2 kk nie tylko w stosunku do Z. S. (1), ale także wobec G. D. (1). Pamiętać bowiem należy, iż istota zachowania K. S. polegała na próbie zmuszenia obu funkcjonariuszy policji, jako uczestniczących w zatrzymaniu drugiego z oskarżonych, do zaniechania tej czynności służbowej. To więc zachowanie K. S. (1) ukierunkowane było przeciwko tak G. D., jak i Z. S.. Okoliczność natomiast, iż naruszenia nietykalności K. S. dopuścić się miał tylko wobec jednego z policjantów, w sytuacji gdy mamy do czynienia z jednym zdarzeniem faktycznym, kwalifikowanym na podstawie zbiegających się przepisów ustawy, nie mogło rzutować na zmianę oceny tego zajścia. Jest bowiem oczywiste, iż nie wszystkie czynności sprawcze musiały dotknąć obu funkcjonariuszy policji. Istotne jest natomiast to, iż suma tych zachowań (w postaci popychania, szarpania) uzasadniała ustalenie, iż służyły one zmuszeniu policjantów, podejmujących prawną czynność służbową, do odstąpienia od niej.

Ocena wskazanych wyżej dowodów nie pozostawiała nadto wątpliwości – co słusznie przyjął Sąd Rejonowy – co do tego, iż nie jest prawdą jakoby to policjanci mieli być podczas krytycznego zdarzenia, stroną prowokującą zajście i by, przy rzekomej bierności K. S., miał on zostać przez G. D. i Z. S. zepchnięty ze schodów. Nie negując bowiem absolutnie, iż do takiego upadku istotnie doszło, co zgodnie przyznali zresztą obaj uczestniczący w interwencji funkcjonariusze policji, to jednak spowodowany on został agresywnym zachowaniem się samego oskarżonego. To zresztą zachowanie

w istocie potwierdza jedynie zasadność ustaleń Sądu I instancji, co do postawy K. S. (1). Znamienne jest przy tym, iż zasadność takiej oceny nie została też żadnym konkretnym argumentem podważona przez apelującego. Trudno byłoby bowiem za taki uznać jedynie fakt, iż sam oskarżony swoje zachowanie podczas krytycznego zajścia przedstawił odmiennie niż przesłuchani na tę okoliczność świadkowie.

2. Akceptując w pełni ustalenia Sądu I instancji w części dotyczącej czynów z punktu 2 i 3 aktu oskarżenia, zdaniem Sądu Odwoławczego, za trafne uznać należało także – wbrew stanowisku apelującego - zakwalifikowanie ich jako dwóch odrębnych zdarzeń faktycznych, a w konsekwencji tego jako dwóch przestępstw, pozostających ze sobą w zbiegu realnym. Zgodne ze sobą zeznania G. D. i Z. S. nie pozostawiają bowiem wątpliwości co do tego, że przedmiotowe zachowania w istocie miały miejsce niezależnie od siebie i na różnych – aczkolwiek pozostających (z racji chociażby dynamiki zajścia) w bliskości czasowej - etapach zdarzenia. Jak więc z tego wynika, również zarzut obrazy prawa materialnego, podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego, nie zasługiwał na uwzględnienie.

3. Podobnie za nietrafny oceniono zarzut błędnej oceny stopnia społecznej szkodliwości „zarzucanego czynu” (tak k.186) lub też „społecznej szkodliwości zarzucanych oskarżonemu czynów” (tak k.187). Tutaj podkreślenia przy tym wymaga, iż zarzut błędnych ustaleń faktycznych, także co do okoliczności rzutujących na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu, nie może ograniczać się jedynie do wyrażenia polemicznego stanowiska w tym przedmiocie, lecz winien być poparty konkretnymi argumentami, podważającymi te ustalenia Sądu I instancji (poprzez wskazanie okoliczności niezasadnie pominiętych lub też niesłusznie uwzględnionych), czy też dokonaną przez ten Sąd ocenę przesłanek z art. 115 § 2 kk. W sytuacji natomiast poprzestania przez skarżącego jedynie na głośnym podniesieniu zarzutu błędnej oceny stopnia społecznej szkodliwości, przy jednoczesnym braku konsekwencji co do tego, czy dotyczy to jednego, czy obu czynów przypisanych temu oskarżonemu, jest zrozumiałym iż także tak sformułowany i przedstawiony zarzut nie mógł okazać się skuteczny.

Co do apelacji prokuratora:

I. Analiza akt sprawy, zakresu przeprowadzonego postępowania dowodowego, jak również argumentacja przedstawiona w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku dowodzą, iż sprawa niniejsza, w części dotyczącej czynu z art. 278 § 1 kk, bez wątpienia nie została rozpoznana w sposób prawidłowy, zaś zapadłe w niej merytoryczne rozstrzygnięcie, uniewinniające obu oskarżonych od popełnienia tego przestępstwa, jako że nie zapadło w konsekwencji dostatecznie wnikliwego przeprowadzenia i rozważenia dowodów, jest co najmniej przedwczesne. W tym miejscu należy wyraźnie przy tym zaznaczyć, iż stanowisko zaprezentowane w tym właśnie zakresie przez Sąd Orzekający nie mieści się w granicach wyznaczonych przepisem art. 7 kpk, w sytuacji gdy dowody zostały ocenione nad wyraz wybiórczo i pobieżnie, zaś samo ich przeprowadzenie (por. np. k.141v) nastąpiło z rażącym naruszeniem zasady bezpośredniości.

W związku z powyższym przypomnienia wymaga, iż ustalenia faktyczne sądu wyrokującego w pierwszej instancji pozostają pod ochroną zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 kpk) tylko wtedy, gdy sąd ten rozważy i to we wzajemnym ze sobą powiązaniu, wszystkie okoliczności, które mogą mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia o winie oskarżonego (oskarżonych). Jest przy tym oczywiste, iż procedowanie zgodnie z wymogami art. 7 kpk, wymaga nie tylko ujawnienia całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 kpk) i rozważenia wszystkich okoliczności zgodnie z zasadą określoną w art. 4 kpk, ale także wyczerpującego, logicznego, a więc odpowiadającego wymogom art. 424 § 1 kpk 1 i 2 kpk uzasadnienia swego stanowiska. W przedmiotowej sprawie powinnościom tym – co zostanie niżej przedstawione – w części dotyczącej czynu z art. 278 § 1 kk, Sąd Rejonowy absolutnie nie sprostał, tak jeśli chodzi o zakres przeprowadzonego postępowania dowodowego, jak również – czego dobitnym potwierdzeniem jest treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku i co słusznie podniósł prokurator – ocenę poszczególnych dowodów, w tym przede wszystkim zeznań świadków T. C. (1), M. Z. (1) i E. B. (1). I tak:

1. Rację ma prokurator dowodząc w apelacji, iż dowody zgromadzone w sprawie, w tym przede wszystkim zeznania powołanych wyżej świadków ocenione zostały fragmentarycznie, z celowym jak się wydaje pominięciem szeregu ważnych kwestii, skoro w istocie nie przystających do koncepcji o braku zawinienia po stronie oskarżonych. Nie sposób

bowiem nie zauważyć, iż nawet opisując wyniki przeszukania, jakie zostało przeprowadzone na posesji oskarżonego K. S. (1), o ile zasadnie wskazano na pryzmie i bele sosnowe, to już co do drzewa dębowego Sąd ustalił – wbrew wynikom tego przeszukania – iż ujawniono tylko „bele drzewa dębowego o długości 2 metrów” (tak k.176). Okoliczność ta nie jest natomiast obojętna w kontekście innych ustaleń (poczynionych m.in. w oparciu o oględziny miejsca kradzieży, zeznania świadka T. C.), z których wynika iż drzewo dębowe skradzione z lasu było w kawałkach o długości 1,2 metra. Takie też kawałki, co przyznał T. C. (1), a co Sąd Rejonowy całkowicie zbagatelizował (mówiąc o belach, zamiast o pryzmie drewna dębowego) odnaleziono na posesji K. S. (1).

2. W pełni przyznać należało rację prokuratorowi w zakresie, w jakim zakwestionował trafność oceny zeznań świadka T. C. (1). W związku z tym zauważyć przede wszystkim należy, iż szereg z wypowiedzi tego świadka oraz przytoczonych przez niego faktów zostało przez Sąd Rejonowy pominięte. W konsekwencji tego nie odniesiono się w ogóle do tych stwierdzeń T. C., z których wynika, iż na posesji oskarżonego ujawniono świeżo pocięte kawałki drzewa, a co więcej w odniesieniu do drzewa dębowego (co całkowicie zbagatelizowano, przytaczając w tym zakresie jedynie wypowiedzi M. Z., co do drzewa sosnowego) były to kawałki pocięte fachowo („dąb jest mierzony dosyć precyzyjnie na 1,2 i ciecia są prostopadłe, natomiast na tym drewnie sosnowym te ciecia były niefachowe” -tak k.141). Tymczasem Sąd Rejonowy okoliczności te nie tylko że zupełnie pominął, to nadto eksponując jedynie ustalenia co do niefachowych śladów cięcia drzewa sosnowego, posłużył się tym argumentem jako mającym świadczyć jednoznacznie na korzyść oskarżonych. Niezależnie od tego, podkreślenia wymaga, iż pominięta przez Sąd Orzekający okoliczność w postaci śladów na drewnie świadczących o jego świeżym pocięciu na kawałki, ma też dodatkowo istotne znaczenie z racji wersji zaprezentowanej przez K. S.(do której to odwołano się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku-k.179), a z której wynika jakoby oskarżony ten już wcześniej miał legalnie pozyskać przedmiotowe drzewo, w tym m.in. w związku z zakupami na Śląsku, z własnego lasu, a także zakupami dokonanymi dla niego przez T. K. (1). Co prawda bowiem, co do zasady, takie fakty istotnie mogą wskazywać na pochodzenie drzewa ujawnionego na posesji K. S., to jednak w tym konkretnym przypadku nie można było przeoczyć, tak jak to uczynił Sąd Rejonowy, szeregu okoliczności podważających w istocie wiarygodność wyjaśnień K. S. (1), w tej właśnie części. Wbrew bowiem wersji K. S., świadek K. B. na którego oskarżony powołał się w swych wyjaśnieniach, jako osobę która miała przycinać drzewo na jego posesji, okoliczności takiej nie potwierdził (por. zeznania K. B.– k.152v). Tę jednakże okoliczność, podobnie jak twierdzenia T. C., co do braku na posesji oskarżonego jakichkolwiek śladów mających świadczyć o cięciu właśnie tam drzewa na mniejsze kawałki, Sąd Rejonowy przeoczył. Z kolei w odniesieniu do świadka T. K., uznając te zeznania za wiarygodne i potwierdzające wyjaśnienia K. S., co do rzekomego nabycia przez niego dla oskarżonego drzewa z Leśnictwa Ż., zupełnie zlekceważono potrzebę oceny tych zeznań we wzajemnym powiązaniu z innymi dowodami, w tym także wersją samego K. S.. Skoro bowiem oskarżony ten utrzymywał, iż drewno miał zakupić w marcu 2012 roku (a taka też data wynika z przedłożonej na tę okoliczność asygnaty- k.59), to pomijając nawet fakt, iż wyjaśnienia takie zaprezentował K. S. dopiero podczas kolejnego przesłuchania, to przede wszystkim nie można było przemilczeć, iż według świadka drzewo to miało być sprzedane w kawałkach o długości 1,2 metra. Skoro zaś tak, to wątpliwe wydają być oceny Sądu, dopuszczające wersję by przedmiotowe drewno miało pochodzić z takiego właśnie źródła, skoro to ujawnione u oskarżonego miało ślady, o czym mówił T. C.– a do czego też się nie odniesiono – świeżego cięcia (drewno było cięte nie później jak dwa dni wcześniej” – k.60v).

3. Rację ma skarżący wskazując, iż wniosek co do barku dowodów, mających potwierdzać winę obu oskarżonych, co do czynu z art. 278 § 1 kk, sformułowany został przez Sąd Rejonowy co najmniej przedwcześnie także z innych powodów, odnoszących się przede wszystkim do oceny zeznań T. C. (1) i E. B. (1), jak również M. Z.. W odniesieniu do pierwszego z wymienionych świadków nieuprawnionym bowiem było przede wszystkim nadanie nadmiernego znaczenia okoliczności braku śladów opon samochodowych i przyczepki na asfalcie, jak również potraktowanie wskazań świadków M. Z. i T. C. w odniesieniu do ujawnionych przez nich śladów opon przy zjeździe z pola na drogę asfaltową, a następnie z drogi asfaltowej na posesję K. S., jako „jedynie dywagacji i przypuszczeń” (tak uzasadnienie wyroku – k.178). Ocena taka jest tym bardziej uzasadniona, iż takiemu postąpieniu Sądu towarzyszyło jednocześnie przemilczenie tak znamienych wypowiedzi chociażby T. C., z których wynikało, iż takie same ślady ujawniono nie tylko w lesie, ale wręcz obok miejsc składowania kawałków ściętych drzew sosnowych i dębowych oraz na polu, a nadto że fragmenty świeżej kory sosnowej i dębowej były tak na przyczepce samochodu, jak również na zjeździe do

posesji K. S.. Te okoliczności z kolei nabierały szczególnego znaczenia – do czego Sąd Rejonowy także w ogóle nie odniósł się – w kontekście stwierdzeń świadka E. B., który nie tylko przedstawił dokładną trasę przemieszczania się oskarżonych, ale nadto zwrócił uwagę na tak znamienne cechy ich zachowania jak jazda na zgaszonych światłach oraz wybór innej drogi do lasu i z lasu, kiedy to na przyczepie załadowane było już drzewo. Zdaniem Sądu Odwoławczego jest oczywiste, iż takie zachowanie K. S. i K. S. wymagało przeanalizowania i oceny, a nie przemilczenia. W przeciwnym bowiem razie ocena Sądu Orzekającego nosi – tak jak to się stało w tej sprawie, w odniesieniu do czynu z art. 278 § 1 kk – cechy dowolności.

Z tych też powodów zaskarżony wyrok, w tej właśnie części, podlegał uchyleniu z przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznawaniu sprawy, Sąd I instancji dokona całościowej i wnikliwej oceny dowodów, w tym przede wszystkim wyjaśnień oskarżonych, zeznań świadków T. C., M. Z., E. B., K. B. i T. K., które to dowody przeanalizuje we wzajemnym ze sobą powiązaniu, mając na uwadze także ustalenia poczynione podczas oględzin miejsca kradzieży oraz na posesji oskarżonego K. S..

II. Mając na uwadze treść przepisu art. 433 § 1 kpk oraz fakt, iż w przypadku apelacji wnoszonej na niekorzyść oskarżonego, sąd odwoławczy jest związany uchybieniami i zarzutami podniesionymi w środku odwoławczym (por. art. 427 § 2 kpk w zw. z art. 434 § 1 zd. 2 kpk), to jest oczywistym iż w sytuacji wniesienia przez prokuratora apelacji, co do K. S. (2), tylko w części dotyczącej jednego z czynów, rozpoznanie tego środka odwoławczego w szerszym zakresie było możliwe jedynie z uwagi na przesłankę wynikającą z art. 440 kpk. Analiza akt sprawy dowodzi natomiast, iż w niniejszej sprawie, co należy ocenić jednoznacznie krytycznie, **doszło do skazania oskarżonego K. S. za czyn z art. 178a § 4 kk, w sytuacji błędnego poczynienia ustaleń co do faktycznego zaistnienia okoliczności skutkującej odpowiedzialnością z art. 178a § 4 kk, w postaci uprzedniego prawomocnego skazania za określone tam przestępstwa.** Z tego więc powodu koniecznym stało się odwołanie do przepisu art. 440 kpk, albowiem utrzymanie tego rozstrzygnięcia w mocy w istocie byłoby rażąco niesprawiedliwe.

W tym też zakresie należy na wstępie odwołać się do postanowienia SN z dnia 19 stycznia 2012 roku w sprawie I KZP 22/11 (OSNKW 2012/1/6), z którego wynika, iż art. 178 a § 4 k.k. cechuje niejednorodny charakter normatywny. Pierwsza jego część – co jest szczególnie ważne w przedmiotowej sprawie – wyraża

instytucję nadzwyczajnego obostrzenia kary, polegającą na specyficznej recydywie w zakresie przestępstw komunikacyjnych. Surowsza odpowiedzialność karna przewidziana w tym przepisie dla sprawcy prowadzącego pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego uzasadniona jest wcześniejszym prawomocnym skazaniem tego sprawcy za przestępstwo z art. 178 a § 1 k.k. albo za przestępstwo z art. 173, 174, 177 lub 355 § 2 kk, popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, a więc okolicznością poprzedzającą popełnienie czynu zabronionego.

Jest w związku z tym oczywiste, iż okoliczność ta, pomimo że - inaczej niż dopuszczenie się czynu w okresie obowiązywania zakazu, jako określającego typ czynu zabronionego - nie stanowi znamienia konstytuującego typ kwalifikowany czynu zabronionego, to jednak podlega dowodzeniu, jako rzutująca na zakwalifikowanie czynu, jako popełnionego w warunkach art. 178a § 4 kk, stopień zawinienia i wymiar kary.

Odmienny charakter okoliczności wskazanych w przepisie art. 178 a § 4 kk, powoduje iż, w odniesieniu do tych sytuacji, **odmienne są skutki zatarcia.**

O ile bowiem w odniesieniu do okoliczności, w postaci popełnienia czynu z art. 178 a § 1 kk w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, czyli w odniesieniu do okoliczności stanowiącej znamię czynu zabronionego z ar. 178 a § 4 kk, stwierdzić należy, iż zatarcie wcześniejszego skazania, nie oznacza absolutnie zdezaktualizowania się znamienia w postaci popełnienia czynu w okresie obowiązywania zakazu, o tyle całkowicie odmiennie sytuacja przedstawia się **w odniesieniu do sprawcy czynu z art. 178 a § 4 kk, którego odpowiedzialność, za tak kwalifikowane przestępstwo, wynikać ma tylko z faktu wcześniejszego**

prawomocnego skazania m.in. za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego. Skoro bowiem zatarcie skazania powoduje, iż z faktu uprzedniego skazania nie mogą być wyciągane negatywne skutki prawne, to jest oczywiste, iż sprawca takiego czynu z art. 178 a § 4 kk, będzie ponosił surowszą odpowiedzialność tylko do momentu zatarcia poprzedniego skazania. W konsekwencji tego odpowiedzialność z art. 178 a § 4 kk, z uwagi na wcześniejsze prawomocne skazanie, zostaje wyłączona wówczas, gdy w dacie orzekania za ten czyn doszło już do zatarcia wcześniejszego skazania za czyny, o jakich mowa w powołanym przepisie.

Taka też sytuacja zaistniała faktycznie w niniejszej sprawie, czego jednak Sąd I instancji nie dostrzegł, próbując jednocześnie – co potwierdza treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k.164) – nieudolnie wytłumaczyć skazanie oskarżonego za czyn z art. 178a § 4 kk inną przesłanką tj. dopuszczeniem się przestępstwa „w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych). Sąd Rejonowy zapomniał tym samym, iż nie taki czyn był przedmiotem zarzutu, czego dobitnym potwierdzeniem jest treść zarzutu zaprezentowanego w akcie oskarżenia. Brak natomiast przesłanki w postaci „wcześniejszego prawomocnego skazania” jest oczywisty w świetle analizy aktu sprawy II K 808/09 SR w Jędrzejowie, na które to skazanie powołano się w opisie czynu zarzucanego K. S. w punkcie 5 aktu oskarżenia. Wyrok w tej sprawie uprawomocnił się bowiem z dniem 04.02.2010 roku. Wobec warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności na okres 3 lat (co do której to kary nie zarządzono jej wykonania), zgodnie z treścią art. 76 § 1 kk (przepis ten stanowi lex specialis w stosunku do art. 108 kk), do zatarcia skazania w tej sprawie, doszło z dniem 4 sierpnia 2013 roku. Już więc na dzień wyrokowania przez Sąd I instancji (a tutaj - wobec wymogu art. 76 § 2 kk - uwzględniono także fakt wcześniejszego wykonania kary grzywny oraz uiszczenia nawiązki) tj. 23 grudnia 2013 roku prawomocne skazanie w sprawie II K 808/09 SR w Jędrzejowie, nie mogło stanowić przesłanki odpowiedzialności z art. 178 a § 4 kk, w sytuacji gdy podstawą tej kwalifikacji nie było jednocześnie naruszenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, lecz tylko popełnienie przestępstwa przez sprawcę wcześniej prawomocnie skazanego za czyn z art. 178 a § 1 kk.

Z przedstawionych wyżej powodów, w części dotyczącej czynu z art. 178a § 4 kk, przypisanego oskarżonemu K. S. (2), zaskarżony wyrok został zmieniony tak w zakresie opisu czynu, jego kwalifikacji prawnej, jak również orzeczonej ostatecznie kary.

Orzeczenie oparto na przepisach art. 425 kpk, art. 437 § 1 i 2 kpk, art. 438 pkt 2 i 3 i 4 kpk i art. 456 kpk. Ocena sytuacji rodzinnej, majątkowej i aktualnych możliwości zarobkowych obu oskarżonych uzasadniła zwolnienie ich, na podstawie art. 624 § 1 kpk, od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

O kosztach należnych od Skarbu Państwa, z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, rozstrzygnięto na podstawie § 14 ust. 1 § 19 i § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

SSO Jan Klocek Bogna Kuczyńska SSO Alina Bojara